

JENNY ASHCROFT

ÎNTÂLNIRE LA BOMBAY

Traducere din limba engleză și note

ELENA MACOVICIUC

LITERA

București

2021

Prolog

În seara asta, nici nu-mi amintesc ce an e. Oricât aș încerca, nu știu de cât timp sunt aici, în acest azil care e, de fapt, un spital. Acest loc al celor bătrâni, infirmi, uitați... și care uită. I-am cerut unei infirmiere, o tânără cu pistrui și voce blândă, să-mi reamintească, dar nu a făcut-o. A spus că m-aș panica din nou, că nu trebuie să-mi fac griji. Timpul nu e important. Și cu toate astea, mi se pare atât de important. Sunt sigur că sunt în locul ăsta de prea mult timp. Am senzația teribilă că sunt aici de mulți ani.

Știu că era anul 1915 când am devenit pacient. Măcar atât îmi amintesc. Și că am marcat data în caietul pe care l-am primit atunci: un jurnal cu copertă din piele, care mi-a fost dat în timpul primei sesiuni cu doctorul Arnold ca să-mi notez toate lucrurile pe care memoria mea afectată nu le putea reține.

– Orice îți amintești, scrie imediat, mi-a spus Arnold.

Cuvintele lui mi-au rămas întipărite în minte. În ciuda tuturor lucrurilor pe care le-am uitat, îmi aduc aminte vocea și acum, parcă văd focul, șemineul din biroul lui, îi simt căldura, ca și cum aș sta în continuare în fața lui, simt parcă iar cum mi se făcea pielea de găină în timpul convalescenței.

– Privește-ți trecutul ca pe un puzzle, spunea el, unul pe care trebuie să-l pui cap la cap. Nu lăsa nici o piesă să-ți scape.

Nu l-am văzut pe Arnold de mult timp. Nu-mi amintesc când sau de ce ne-am despărțit. Poate a renunțat la puzzle-ul meu.

Ceva ce nu mi-am permis niciodată să fac.

Azi, după ceaiul de dimineață, am adormit brusc. Așa se întâmplă. Niciodată nu m-am împotrivit. Visele sunt tot ce mi-a rămas din acea lume: cea din care sunt sigur că am făcut parte la un moment dat. Era plină de căldură, lumină și culoare. Atâta viață! Era o petrecere, pe malul mării. Nimic care să semene cu evenimentele liniștite pe care le organizăm aici. Nu tu sendvișuri, nu tu conversații cordiale și biscuiți care nu scot nici un sunet când muști din ei. Era zgomotoasă, cu mulți oameni, iar în fundal se auzea muzica unei trupe de jazz.

O siluetă, o femeie într-o rochie de mătase, se afla în întuneric, cu spatele la mine, degetele înmănușate ating un scaun.

Erai tu. Sunt sigur că erai tu.

Cerul părea să explodeze. Te-am văzut ridicându-ți privirea, arcuindu-ți gâtul. Am așteptat să te întorci, să mă vezi. Ceva, o amintire, mi-a spus că o vei face.

Uralele au izbucnit în noapte, s-au auzit primele note ale unui cântec pe care nu pot să-l numesc și, cu toate astea, am așteptat.

Încet, ți-ai întors capul. Peste umărul tău gol, ți-am văzut o parte din obraz.

Mi-am ținut respirația. Nici măcar când dormeam în scaun nu respiram. Când m-am trezit, pentru că mereu mă trezeam înainte să-ți văd fața, aveam lacrimi pe obraji. Nu-mi amintesc cum arăți, dar cu toate astea știu că dacă te-aș vedea te-aș recunoaște imediat. Sunt convins că ești frumoasă. Îmi place să cred că am fost fericiți odată. Încerc să cred că povestea noastră a fost una minunată. Dar sunt aici, bătrân și singur, și tu nu ești lângă mine, deci nu știu cum ar fi putut fi. Nu am nevoie decât să mă întorc la tine, însă acest lucru pare imposibil, cu fiecare zi care trece. Pentru că oricât de des visez, oricât de multă răbdare am ca mintea mea distrusă să îmi ofere măcar un indiciu care m-ar putea aduce înapoi la tine – o inițială, numele unui loc, cel mai mic detaliu – asta nu se întâmplă niciodată. Nu știu de unde ești, cine ești sau dacă trăiești

măcar. Încerc așa tare să-mi amintesc, în fiecare oră a fiecărei zile, dar uneori nici măcar nu-mi amintesc că ar trebui să-mi amintesc numele tău. După atâția ani, încă nu știu unde am fost, ce evenimente m-au dus departe de tine, cum am ajuns să fiu în acel spital în 1915.

Sau cine Dumnezeuului sunt.

Capitolul 1

Bombay, 31 decembrie 1913

Lui Maddy mereu i se păruse ciudat cum, în doar câteva momente, viața se putea schimba cu totul, fără nici un indiciu, fără nici o avertizare a ce avea să urmeze. Mai ales după acel ajun al Anului Nou din 1913, făcea deseori pauze, uimită de cât de orbită fusese în acele ore de dinainte de miezul nopții, cu adrenalina la maximum datorită petrecerii de la Royal Yacht Club, și fără vreo idee despre ce avea să fie în continuare. Dar în acea noapte, în timp ce ceasul ticăia tot mai aproape de anul 1914 și formația de jazz tocmai atacase o melodie a lui Scott Joplin, aducând pe ringul de dans mai multe cupluri, nu se gândi decât la căldură și la muzică. Habar n-avea ce urma să i se întâmple.

Stătea pe marginea ringului de dans. După ce dansase pe ultimele cinci melodii, era fericită să fie doar spectatoare. Se odihnea și se bucura de răcoarea oferită de paharul cu gin tonic cu gheață lipit de obrazul ei. În timp ce-și plimba paharul peste pielea înfierbântată, își lăsă ochii să se miște peste opulența din jur. Era o petrecere de lux, chiar și după standardele din Bombay, iar ea, care tocmai venise din lumea liniștită și confortabilă a matusii și unchiului ei din Oxfordshire, își reaminti că nu se afla pe scena unui teatru, ci acum aparținea acestui tărâm fierbinte și străin.

Mesele cu fețe albe încadrau ringul de dans și scârțâiau sub tăvi cu plăcinte cu curry, naan și fructe exotice. Pe barul lung de lemn, castroanele cu puncte aproape că loveau sticlele de șampanie. Felinare colorate erau aprinse peste tot, pe mese, pe pereți, aruncând o lumină vie în cameră. Mirosul de ceară se împletea cu parfumul și ceara de păr, iar căldura înăbușitoare venea prin ușile terasei. Nu era nici un pom de Crăciun, se pare că nici unul nu putea fi adus în India. În locul lui era un aranjament din ramuri de pomi de mango și bananieri, decorat cu jucării și care stătea într-un echilibru precar la intrarea principală a sălii de bal. Era o construcție ciudată, care cu siguranță nu semăna cu nici un brad pe care să-l fi văzut Maddy vreodată. Cumva, nu reușea să ofere acea senzație de Crăciun, la fel ca pălăriile caraghioase îmbibate de apă pe care Richard, tatăl lui Maddy, insistase să le poarte toți în ziua de Crăciun. Era atât de nepotrivit să mănânce curcan la prânz, pe terasa însorită a vilei, cu păuni plimbându-se prin jur.

Richard purta acum altă pălărie. Era imposibil să nu râzi când îl vedeai în cameră. Șeful serviciului public din Bombay arăta acum ca un distins servitor colonial cu cravata lui albă și o coroană mov cu buline care stătea ușor strâmbă pe părul lui cărunt. Încerca să o convingă pe Alice, mama lui Maddy, să danseze. Alice, care spre deosebire de ceilalți oameni din cameră, arăta ca scoasă din cutie, cu buclele perfecte, nici urmă de transpirație pe pielea ei strălucitoare, își ridică mâinile în semn de refuz. Maddy se întrebă dacă drăcușorul din ea nu era tentat să facă opusul, spunând: „Da, da, te rog. De ce nu?”

Maddy ar fi vrut s-o facă. Ar fi fost plăcut să o vadă relaxându-se măcar o dată. Să-l ia pe Richard de braț, abandonându-se ritmului ca toți ceilalți. Dar Richard deja se îndepărta încruntat. Maddy simți o urmă de milă pentru el când bărbatul își saltă capul și se îndreptă spre bar. De ce nu dansase Alice cu el? Maddy trase de decolteul umed al rochiei ei și nici măcar nu încercă să răspundă propriei ei întrebări. Era în India deja de două luni și locuia din nou cu părinții ei după mai bine de un deceniu în Anglia (se dusese acasă pentru școală, ca aproape toți copiii Raj, dar și ca să scape de febra tropicală la care fusese predispusă când era mică. „Nu am

putut să te ținem sănătoasă. A fost terifiant”, spusese tatăl ei de mai multe ori, cu tristețe). De multe ori simțea că-și înțelegea mama la fel de bine ca în acea zi călduroasă de octombrie, când ajunsese în Bombay și o întâlnise din nou.

– Nu fi așa serioasă, se auzi o voce din stânga lui Maddy. Nu de Anul Nou.

Maddy se întoarse și văzu privirea pusă pe ceartă a prietenei ei, Della Wilson. Călătoriseră împreună de la Tilbury în același tip de cabine, ca toate femeile singure care merg la familiile lor din India. În cazul Dellei, ca să stea cu fratele ei mai mare, Peter. Se apropiaseră datorită pasiunii pentru ceaiurile de calitate și disconfortului provocat de presupunerea pasagerilor că pleaseră la agățat în India să-și găsească soți. „Este exact ce speră mama c-o să fac”, spusese Della în timp ce savura un ecler cu ciocolată. „De asta m-a lăsat să vin. Nu că m-ar deranja. Doar că aș prefera să merg să vânez tigri în loc de asta.”

– De unde ai apărut? o întrebă Maddy. Nu te-am văzut toată noaptea.

– Abia am ajuns aici, zise Della. Poți să dai vina pe Peter pentru asta, dacă se hotărăște să vină.

– Unde e?

– Cine știe? Mai devreme se întâlnea cu un prieten la hotelul Taj Mahal, dar trebuia să se întoarcă înapoi acasă ca să mă ia. Cred că amândoi s-au pierdut pe la barul de la Taj. Mi-a fost teamă c-o să ratez miezul nopții, așa că am chemat o ricșă. Nu-i spune lui Peter. Mă tot ceartă pentru că le iau singură.

Maddy, care îl auzise deseori pe Peter plângându-se cât de ușoară fusese viața pentru el înainte să apară sora lui, râse și spuse:

– Săracul Peter!

– Să n-aud asta, zise Della. Dumnezeu, e ca într-un cuptor aici. Vii afară? Putem să fumăm repede înainte să ajungă aici și să mă certe și pentru asta.

Maddy încuviință, hotărându-se că putea să se bucure de un fum și fără o altă sprânceană ridicată din partea mamei ei.

– Deci, cu cine ai dansat? o întrebă Della, în timp ce ieșeau din cameră.

– Cu cei obișnuiți, zise Maddy, dând numele câtorva căpitani, al unui ofițer de marină ars de soare și ale câtorva funcționari publici care, la fel ca Peter, lucrau pentru tatăl ei la birourile din Bombay.

– Nu și cu Guy Bowen? întrebă Della pe un ton inocent și făcând un semn spre bărbatul prins în conversație cu alți chirurghi de la spitalul militar.

Maddy își dădu ochii peste cap.

– Poți să termini? E prietenul părinților mei.

– Și prietenul tău. Te vizitează destul de des.

Maddy împinse ușa care dădea spre terasă.

– Ar putea fi tatăl meu.

– Nu chiar. Nu are cum să aibă mult peste 40 de ani. Tu ai aproape 23.

– Sunt destul de sigură că obișnuia să mă salte pe genunchi când eram mică.

– Nu zău? zise Della, într-un mod care le făcu pe amândouă să izbucnească în râs.

Pășiră în noaptea răcoroasă. Pe terasă, trupa continuă să cânte, iar ceasul din sala de bal din spatele lor anunță ora 23.00, ultima oră din anul 1913.

Afară era mai liniște, aerul sufocant fiind ca un amortizor pentru muzica și pentru vocile celor care mișunau în jur și stăteau la mese, în umbră. Torțele luminau drumul spre faleză. Nu c-ar fi avut nevoie de asta. Nu era prima oară când dispăreau ca să fumeze împreună. Descoperiseră locul ascuns de pe ponton la puțin timp după ce ajunseseră și de atunci îl folosiseră ca să scape de privirile iscoditoare ale rudelor lor și de bârfele femeilor căsătorite. La fel cum obișnuiseră să se strecoare pe docurile bărcilor în timpul călătoriei.

În timp ce străbăteau drumul întunecat, Maddy își deschise geanta, căutând țigările pe care le primea de la secretarul părinților ei.

– O s-o fac pentru o mică taxă, da? zisese plin de speranță, prima oară când îi ceruse.

– Da, fusese ea de acord, dându-i câteva rupii. Da. Și pentru sănătatea mea.

Tânăra încă mai scotocea printre pieptene, chibrituri și pudră, când Della o luă de mână și strigă:

– Repede, vine Peter!

Din reflex, Maddy se întoarse în direcția hotelului, dar din neatenție scăpă chibriturile din mână. Se aplecă să le ia, în timp ce se uita la Peter care se apropia. Era destul de ușor de văzut, chiar și pe aleea întunecată. Îi observă silueta bine făcută și mersul hotărât. Nu știa că arată așa. Vorbea cu bărbatul de lângă el, despre care Maddy credea că e prietenul pe care-l luase din Taj. Se uită la ei și observă cu atenție silueta străinului sub palmieri. Era mai înalt decât Peter și mai lat. Se întrebă cine era, dar nu se gândi prea mult la asta. Nu avea timp. Della o chema.

Abandonându-și chibriturile, Maddy o urmă repede pe Della, ridicându-și fusta ca să sară peste zid, apoi coborî pe scările umede ca să se așeze lângă prietena ei pe treapta unde stăteau de obicei. Era mai liniște, un loc ferit sub terasă. Apa se lovea de zidul de piatră, iar copiii localnicilor se jucau în Marea Arabiei, în ciuda orei târzii, în bărcile pescărești și pe lângă ele. O briză caldă care bătea dinspre oraș aducea cu ea polen, praf, dar și căldura a sute de mii de oameni. Maddy simți cum pelerina i se lipește de spatele gol, de brațe. Își relaxă umerii, bucurându-se de calm, după intensitatea strălucitoare de deasupra. Ridicându-și țigara la buze, se aplecă spre Della, ca să i-o aprindă, inhală, închizând ochii, în timp ce un val de amețelă îi urcă la cap.

– Mă întreb ce face toată lumea în vechea Anglie mohorâtă, zise Della, pe un ton care arăta clar cât de mult îi plăcea gândul că orice se întâmpla acolo nu se compara cu momentul prezent.

– Chiar nu ți-e dor? întrebă Maddy. Nici măcar puțin?

– Nici măcar puțin. Ar trebui să încerci și tu, te-ai simți mult mai confortabil, o tachină Della.

– Ți-e ușor să zici asta, spuse Maddy, pentru că așa și era.

Della avea un bilet deschis de întoarcere oricând voia și avea să-și vadă din nou prietenii și familia.

– Când eram pe vas, abia așteptai să vii aici, îi reaminti Della.

– Știu, știu asta.

Pe parcursul călătoriei, crezuse că excursia ei în India avea să fie numai o vacanță. Fusesse entuziasmată. Cum terminase colegiul, simțea că totul e o aventură, una de care să se bucure înainte să accepte postul de profesoară care-i fusese oferit. Și era disperată să-și vadă tatăl din nou. Spre deosebire de mama ei, acesta o vizitase la fiecare doi ani la Oxford, unde stătuse cu mătușa ei, Edie, sora lui. Când Maddy era mai tânără, obișnuia să noteze zilele în jurnal până la următoarea lui vizită, visând la picnicuri, vizite la teatru și tot așa. Faptul că avea să stea cu el atât de mult părea ca un ospăț. Chiar își dăduse voie să spere la... ceva... cu mama ei, poate o relație dincolo de scrisori rigide cu timbre străine. Însă, undeva între momentul în care vasul ei *PeO* plecase din portul Said și sosirea la docurile haotice din Bombay, relația dintre mătușa Edie și unchiul Fitz, din Oxford, se stricase. Ca urmare, Maddy nu mai avea o casă în Anglia la care să se întoarcă și nici un loc de muncă, din cauza unchiului Fitz, și nici vreun mod de a se întreține. Avea doar o mamă care devenise mai puțin vorbăreață de fiecare dată când îi întreba pe ea și pe Richard dacă puteau să o ajute să facă asta.

– O să fie mai ușor, zise Della.

Maddy expiră fumul, care acoperi stelele cu o peliculă densă.

– Da, spuse ea, sigur așa e.

Nu era prea greu de crezut, nu într-o noapte ca asta. Zilele ei liniștite de la vilă cu Alice, când de sus se auzea muzică, iar jos copiii care râdeau, erau departe.

– Oricum, zise ea, am auzit din surse sigure că durează cel puțin un an să te acomodezi într-un loc.

– Cine ți-a zis asta?

– Tata.

– Excelent! Peter ar fi de acord.

Maddy zâmbi apoi și schimbă subiectul:

– Cum a fost de Crăciun?

– Grozav.

Della îi povesti de excursia despre care îl convinsese pe Peter să nu le spună părinților. O rezervase pentru ea însăși – un tur organizat al bazinelor din Kerala. Atâtea apusuri, vizite în satele de

pe malul râului și în fiecare noapte pește proaspăt, gătit deasupra cărbunilor. Chiar suna absolut grozav.

– Norocoaso, spuse Maddy. Cocktailurile la Gymkhana Club au fost apogeul aventurilor de la Crăciun pentru mine. Deși bucătarul a gătit la prânz curcanul cu curry.

– Cât de tradițional!

– Sincer, cred c-a fost mai degrabă vorba de mascarea gustului de carne.

Nimeni nu a știut cât timp stătuse biata pasăre în piață, așteptând să fie cumpărată. Toți s-au simțit rău după. (Ziua următoare, în timp ce mânca niște biscuiți uscați și bea apă tonică, Richard spusese că e la o distanță de un curry al bucătarului nostru până la greutatea ideală. „Richard, serios acum!” exclamase Alice).

– L-ai văzut pe Guy? întrebă Della.

Maddy mormăi.

– Nu începe iar.

– Hai, zi-mi.

– Della, e ca și cum ar fi unchiul meu.

– Unul foarte atent.

Maddy nu răspunse, sperând că privirea pe care i-o aruncase Dellei avea să fie îndeajuns ca să nu continue conversația. Evident că nu a fost așa.

– Știi, îmi place ideea unui bărbat mai în vârstă, zise Della. Și Guy e chiar ideal, dacă mă întrebi.

– Nimeni nu te întreabă.

– Și mai e și chirurg. Gândește-te ce poate să facă cu....

Maddy o lovi.

– Au, râse Della și își atinse glezna. Bine, o să mă opresc.

– Slavă Domnului!

Maddy aruncă țigara spre mare și se uită în spate, către club, de unde se auzea muzica.

– Ești gata să mergem?

– Probabil ar trebui s-o facem. Încep să-mi fac griji că până la urmă Peter s-a dus acasă ca să mă ia.

Peter nu se dusese acasă ca să o ia. („Ce nemernic!“ zise Della). Era tot afară și bea la una dintre mesele rotunde cu oamenii cu care făcea asta de obicei. Maddy îi recunoscuse pe aproape toți din serile și weekendurile petrecute prin diversele cluburi din oraș. Viața socială din Bombay era pe cât de redusă, pe atât de agitată. În acea noapte, dansase cu aproape toți. Era unul singur pe care nu-l știa, prietenul lui Peter. Acesta stătea undeva în spate, cu fața ascunsă de lumina felinarelor. Spre deosebire de ceilalți bărbați, nu purta costum de seară, era îmbrăcat doar în pantaloni, cămașă și o jachetă din bumbac. Asta o făcu pe Maddy să se întrebe cine e.

Bărbatul se întoarse, ca și cum îi simțise privirea. Tânăra se înroși, simțindu-se prinsă, și își mută atenția spre Peter, care se ridică atunci când ea și Della se apropiară.

– Della Wilson, zise Peter. Nici nu vreau să știu că erai acolo și fumai.

– Eu..., începu Della.

– Nu insist, nu-mi spune. Astfel nu o să fii nevoit să mint din nou când mama ne scrie și întreabă cum te porți. Îi aruncă o privire disperată lui Maddy. În viața mea nu am spus atâtea minciuni.

Maddy râse, puțin fâstăcită. Avea senzația acută că bărbatul în jachetă de bumbac se uita în continuare la ea, întrebându-se probabil de ce ea îl urmărise cu privirea.

– Tocmai voiam să spun că nu-mi vine să cred că m-ai lăsat la vilă.

– Știam că o să fii în regulă.

– Poate eram și acum acolo. Aș fi putut rata toată petrecerea.

– Și cu toate astea, zise Peter, ești aici. Maddy, vino aici. Se aplecă să o pupe pe obrazul încă roșu. Ești foarte caldă.

– Sunt bine.

– Ai nevoie de șampanie, zise el și se întoarse spre masă în căutarea unei sticle.

– Ai ceva rezoluții de Anul Nou?

– Nu m-am gândit încă.

– Fals, zise Della. O să încerci să nu-ți fie dor de casă.

– Dar asta nu e bine, spuse Peter, în timp ce le întinse două pahare pline.

– De ce? întrebă Maddy.

– Pentru că rezoluțiile nu se îndeplinesc niciodată.

– Asta e destul de grav, zise ea și, cu coada ochiului, observă că străinul își întoarse capul.

Era încă prea departe ca să-l vadă bine. Mai mult îi ghicea zâmbetul.

– Sunt doar sincer. Niciodată nu se îndeplinesc, spuse Peter.

– Ei bine, cum nu e chiar rezoluția mea, poate o s-o facă, spuse ea, cu un ochi la prietenul lui (oare zâmbise?)

– Asta nu are sens deloc, zise Della.

– Așa e, încuviință Peter. Cu toate astea, cum e Anul Nou, hai să uităm că Maddy a zis asta și să bem. A, uite, spuse el, distras de chelnerii indieni care se plimbau pe terasă cu tăvi pline cu chebap. Mâncare. O să mă întorc. Să te porți frumos...

Și apoi plecă.

După asta, Della spuse că vrea să meargă înăuntru, să vadă cum e. Câțiva de la masă protestară („Mai stai, ia niște șampanie, nu ne lăsa aici singuri“), dar Della nu fu convinsă și Maddy o însoți.

– Ne-ați frânt inimile! strigă un ofițer după ele.

Convinsă că nici o inimă nu era în pericol, Maddy nu simți nici o urmă de vinovăție.

În timp ce traversa terasa întunecată, nu mai aruncă nici o privire la acel ofițer, însă trase cu ochiul la străinul în jacheta de bumbac. Nu era sigură de ce face asta și își dori să se fi abținut, deoarece, ca și înainte, acesta se întoarse. Fața lui aruncă o umbră deasupra albului hainelor și o făcu să-și întoarcă privirea prea repede. Se simți iarăși inconfortabil.

– Cine e? o întrebă pe Della, încercând să-și stăvilească emoțiile.

– Cine e cine?

– Bărbatul ăla, zise Maddy. Cel pe care Peter l-a adus de la Taj.

– Nu știu. De ce? Era acolo?

– Da, spuse Maddy, înainte ca omul să observe că Della încerca să-l identifice. Nu contează.

– Tipic pentru Peter să nu facă prezentările.

– Presupun că ai dreptate.

Apoi, în timp ce intrară în sala de bal zgomotoasă, cu lumină, muzică și râsete, îl lăsă pe străin să-i mai bântuie o dată gândurile.

Ringul de dans era mai plin și mai încins decât înainte. Della dispăru imediat în mulțime la brațul unui sergent-major, iar Maddy, care-l văzu pe tatăl ei la bar și își aminti cât de trist păruse mai devreme, se îndreptă spre el. Îl trase pe ringul de dans la fel cum încercase și el mai devreme s-o tragă pe mama ei și-l asigură că nu o să-i strice dansul.

– Mă rog, poate ar fi mai bine fără pălărie...

Nu era un dansator înăscut, cu siguranță nu unul talentat, dar ce-i lipsea la capitolul abilități compensa la entuziasm. În timp ce se fereau de alte cupluri, ratară la milimetru o coliziune cu pomul de Crăciun cu banane și mango („O să ne străduim mai mult data viitoare”, zise el), iar Maddy râse. Nu o observă pe mama ei care se uita de pe marginea ringului de dans. Pe chip nu i se citea nimic. Chiar dacă era foarte cald, nu ezită când Richard îi ceru să mai danseze. Din acea clipă, nu mai părăsi ringul de dans. Erau de două ori mai mulți bărbați la petrecere decât femei (așa cum se întâmplă mereu în India) și cum se termina un cântec, cineva o invita la dans. Dansă cu secretarul lui Richard („Riști, Maddy?”), apoi cu alți angajați de-ai lui și, din nou, cu căpitanul ars de soare. Carnețelul Dellei era la fel de plin, iar Maddy renunță să mai încerce să țină evidența tuturor partenerilor ei. Formația continuă să cânte și din ce în ce mai mulți oameni veneau de pe terasă, umplând camera strălucitoare până când nu mai părea să fie loc pentru nimeni și nu mai era nici aer de respirat. Pielea lui Maddy era udă. Părul, eliberat din agrafe, cădea în valuri umede pe gât.

Abia spre miezul nopții părăsi, în sfârșit, ringul de dans. Avea senzația că o să leșine dacă nu ia puțin aer înainte să mai danseze. Cum Della se distra în continuare pe ring, nu pierdu timp spunându-i unde merge și ieși afară singură. Pe terasă era liniște și toate mesele care înainte fuseseră pline erau acum părăsite. Unele felinare se stinseseră singure, făcând locul și mai întunecat. Lăsând muzica în urmă, Maddy continuă să meargă și se rezemă de perete. Simți presiunea zidului prin rochie. Zâmbi când văzu că jos copiii continuau să se joace. Și mai departe, pe apa liniștită, erau sute de

bărci. Vocile oamenilor pluteau deasupra valurilor, la fel mirosul de mâncare gătită pe cărbuni. Maddy inspiră adânc, bucurându-se de moment. Se întrebă dacă avea timp pentru o țigară, se hotărî că da și apoi blestemă, deoarece își aminti că scăpase chibriturile. Se întoarse unde le lăsase, se aplecă și scormoni prin pietrișul negru. Nu găsi nimic, așa că îngenunche și se aplecă. Dar nu, nu erau acolo.

– Ce ciudat, zise ea, iar vocea ei, pentru că muzica se opri, spintecă liniștea nopții.

Se uită în spate, spre ușile luminate ale clubului și la siluetele dinăuntru. Toată lumea părea să se uite spre ceas. Aproape că simțea aglomerarea de corpuri transpirate și, oricât de tentată era să stea afară, își spuse că e prea trist să intre singură în noul an și ar face bine să se grăbească, să nu rateze miezul nopții. Se mai uită o dată spre podea și, cu un oftat exasperat, se ridică și traversă terasa umbrită.

Nu știa de ce se duse la masa unde fusese Peter. Sau de ce atinse spătarul scaunului unde stătuse prietenul lui, străinul, amintindu-și din nou de el. Dar, în timp ce degetele i se plimbau pe rama de lemn, tresări, șocată de exploziile care se auzeau pe mare, de-a lungul plajei din apropiere, în spatele ei, în oraș. Se uită în sus, în jur, la artificiiile care umpleau aerul cu fum și cerul cu lumini colorate. „Of, e miezul nopții”, se gândi și apoi râse. Pentru că nu i se părea trist să fie afară, singură. Era mult prea frumos ca să se simtă așa. Din club, se auziră urale, urmate de primele acorduri din *Auld Lang Syne*. Nu se grăbi însă să meargă acolo. Rămase pe loc. Artificiile continuau. Era propriul ei spectacol. Oare îl observase deja? Asta o făcuse să stea? Se întrebă deseori acest lucru în săptămânile care urmau. Nu știa. Nu era sigură dacă mai întâi observase silueta lui, la câțiva metri pe faleză, cu fața spre ea, mâinile în buzunare, jacheta de bumbac fluturând în briză. În timp ce artificiiile continuau să lumineze cerul, simți cum atenția i se îndreaptă spre el. Încet, își coborî privirea și își întoarse capul peste umărul gol. Privirea ei o întâlni pe a lui. Deși era întuneric, de data asta știu că el zâmbi. Străinul îi făcu cu mâna. Fără să se gândească, ea îi răspunse la fel. Simți intensitatea momentului. După asta, nimic nu a mai fost la fel.